

Sygn. akt II AKa 234/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2012r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Małgorzata Mojkowska

Sędziowie: SA – Ewa Plawgo

SA – Marek Czecharowski spr.

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2012 r.

sprawy 1. J. B. (1), 2.G. M. (1) i 3. M. R. (1)

oskarżonych z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii ad. 1-3, nadto z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. ad. 1, oraz w zw. z art. 91 § 1 k.k. ad. 2

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego W. P. w. W.

z dnia 29 marca 2012 r. sygn. akt V K 186/11

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonych częściach; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. A. M. i M. S. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonych J. B. (1) oraz M. R. (1) wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym; zwalnia wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Oskarżony **J. B. (1)** stanął przed Sądem oskarżony o to, że:

I. w dniach od 7 do 10 stycznia 2011 r., wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. H., G. M. (1), S. R. (1), M. R. (1) i inną osobą, wziął udział w wspólnotowym nabyciu 27 kg 608,7 g środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go przez terytorium Niemiec do Polski do miejscowości J., co stanowiło znaczną ilość środków odurzających, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, wyrokiem Sądu Okręgowego. L.z dnia 15 grudnia 1999 r. (sygn. akt: IV K 96/99), za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., na karę jednostkową 8 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 2.02.1999 r. do 2.07.2007 r.,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. w bliżej ustalonym czasie, jesienią 2010 r. (prawdopodobnie pomiędzy 10 a 13 października 2010 r.), wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. H., G. M. (1), S. R. (1) i innymi osobami, wziął udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu około 10 kg środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go samochodem marki P. (...) do Polski, co stanowiło znaczną ilość środków odurzających, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, wyrokiem Sądu Okręgowego w. L. z dnia 15 grudnia 1999 r. (sygn. akt: IV K 96/99), za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., na karę jednostkową 8 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 2.02.1999 r. do 2.07.2007 r.,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

G. M. (1) został oskarżony o to, że:

III. w dniach od 7 do 10 stycznia 2011 r., wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. H., J. B. (1), S. R. (1), M. R. (1) i inną osobą, wziął udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu 27kg 608,7 g środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go przez terytorium Niemiec do Polski do miejscowości J., co stanowiło znaczną ilość środków odurzających

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.);

IV. w bliżej nieustalonym czasie, jesienią 2010 r. (prawdopodobnie pomiędzy 10 a 13 października 2010 r.), wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. H., J. B. (1), S. R. (1) i innymi osobami, wziął udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu około 10 kg środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go samochodem marki P. (...) do Polski, co stanowiło znaczną ilość środków odurzających,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.);

V. w bliżej nieustalonym czasie, jesienią 2009 r., wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. H., S. R. (1) i innymi osobami, wziął udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu około 10 kg środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go samochodem typu „bus” do Polski, co stanowiło znaczną ilość środków odurzających,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.);

Natomiast M. R. (1) stanął pod zarzutem, iż:

VI. w dniach od 7 do 10 stycznia 2011 r., wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. H., J. B. (1), G. M. (1), S. R. (1) i inną osobą, wziął udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu 27 kg 608,7 g środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go przez terytorium Niemiec do Polski do miejscowości J., co stanowiło znaczną ilość środków odurzających,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.).

Sąd Okręgowy W. – P. w. W.wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r. (sygn. akt V K 186/11):

I. oskarżonego **J. B. (1)** w ramach czynów opisanych w pkt. I i II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu:

1) w dniach od 9 do 10 stycznia 2011 r., wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z G. M. (1), S. R. (1), M. R. (1) oraz dwiema innymi osobami, w tym jedną ustaloną, wziął udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu 27 kg 608,7 g środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go przez terytorium Niemiec do Polski do miejscowości J., co stanowiło znaczną ilość środków odurzających, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, wyrokiem Sądu Okręgowego L. z dnia 15 grudnia 1999 r. (sygn. akt: IV K 96/99), za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., na karę jednostkową 8 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 2.02.1999 r. do 2.07.2007 r.,

czym wyczerpał dyspozycję art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2) w bliżej nieustalonym czasie, jesienią 2010 r. (prawdopodobnie pomiędzy 10 a 13 października 2010 r.), wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z G. M. (1), S. R. (1) oraz innymi osobami, w tym jedną ustaloną, wziął udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu około 10 kg środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go samochodem marki P. (...) do Polski, co stanowiło znaczną ilość środków odurzających, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, wyrokiem Sądu Okręgowego w. L.z dnia 15 grudnia 1999 r. (sygn. akt IV K 96/99), za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., na karę jednostkową 8 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 2.02.1999 r. do 2.07.2007 r.,

czym wyczerpał dyspozycję art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i na tej podstawie skazując oskarżonego na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II. oskarżonego **G. M. (1)** w ramach czynów opisanych w pkt. III i IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu:

1) w dniach od 7 do 10 stycznia 2011 r., wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. B. (1), S. R. (1), M. R. (1) oraz dwiema innymi osobami, w tym jedną ustaloną, wziął udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu 27 kg 608,7 g środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go przez terytorium Niemiec do Polski do miejscowości J., co stanowiło znaczną ilość środków odurzających,

czym wyczerpał dyspozycję art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2) w bliżej nieustalonym czasie, jesienią 2010 r. (prawdopodobnie pomiędzy 10 a 13 października 2010 r.), wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. B. (1), S. R. (1) oraz innymi osobami, w tym jedną ustaloną, wziął udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu około 10 kg środków odurzających w postaci marihuany, polegającym na nabyciu wskazanego środka na terytorium Holandii oraz przewiezieniu go samochodem marki P. (...) do Polski, co stanowiło znaczną ilość środków odurzających,

czym wyczerpał dyspozycję art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k., i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

III. oskarżonego G. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. V aktu oskarżenia, z tym tylko, że zmienił powyższy opis czynu w ten sposób, iż wyrażenie „z M. H.” zastąpił wyrażeniem „z inną ustaloną osobą” i za to, na podstawie art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

IV. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu G. M. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Oskarżonego **M. R. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XIII aktu oskarżenia, z tym tylko, że zmienia powyższy opis czynu w ten sposób, iż wyrażenie „z M. H.” zastąpił wyrażeniem „z inną ustaloną osobą” i za to, na podstawie art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Odpowiadający w tym samym postępowaniu S. R. (1) został skazany przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i nadzwyczajnego złagodzenia kary na łączną karę roku pozbawienia wolności oraz łączną karę 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł stawka.

Wyrokiem tym Sąd zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

- oskarżonemu J. B. (1) od dnia 10.01.2011 r.
do dnia 29.03.2012 r.,

- oskarżonemu G. M. (1) od dnia 10.01.2011 r.
do dnia 29.03.2012 r.,

- oskarżonemu S. R. (1) od dnia 10.01.2011 r.
do dnia 14.09.2011 r.,

- oskarżonemu M. R. (1) od dnia 10.01.2011 r.
do dnia 29.03.2012 r.

Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa, poprzez ich zniszczenie, dowodów rzeczowych wskazanych pod poz. nr 11 wykazu dowodów rzeczowych na k. 277, pod poz. nr 13-16 wykazu dowodów rzeczowych na k. 279, pod poz. nr 1 wykazu dowodów rzeczowych na k. 282, pod oz. Nr 47-48 wykazu dowodów rzeczowych na k. 287, od poz. nr 1-19 wykazu dowodów rzeczowych na k. 812-813 i od oz. Nr 1-32 wykazu dowodów rzeczowych na k. 814-816 oraz poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego wskazanego pod poz. nr 25 wykazu na k. 280.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot osobom uprawnionym dowodów rzeczowych zbędnych dla zakończonego postępowania karnego, wskazanych:

pod poz. nr 1 wykazu dowodów rzeczowych na k. 260 – P. P.,

pod poz. nr 1 wykazu dowodów rzeczowych na k. 265 – M. B.,

pod poz. nr 1-2 wykazu dowodów rzeczowych na k. 269 – G. K.,

pod poz. nr 12-15 wykazu dowodów rzeczowych na k. 277 – M. R. (1),

pod poz. nr 2-12, 26-32, 34, 37-40 i 43 wykazu dowodów rzeczowych na k. 278-281 – J. B. (1),

pod poz. nr 2-8 i 11-12 wykazu dowodów rzeczowych na k. 282-283 – G. M. (1),

pod poz. nr 1-38 i 40-46 wykazu dowodów rzeczowych na k. 284-287 – S. R. (1),

pod poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych na k. 471 – W. W.

pod poz. nr 1 wykazu dowodów rzeczowych na k. 1258 – T. J. ora pod poz. nr 33 wykazu dowodów rzeczowych na k. 280 – właściwemu organowi wydającemu.

na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. nakazał złożenie do depozytu rzeczowego dowody rzeczowe wskazane pod poz. nr 17-20 i 22-24 wykazu dowodów rzeczowych na k. 279-280;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. oraz na rzecz adw. A. M. – Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 1.402,20 zł zawierające należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu – odpowiednio: oskarżonym M. R. (1) oraz J. B. (1);

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił wszystkich oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonych: J. B. (1), G. M. (1) i M. R. (1).

Obrońca oskarżonego **J. B. (1)** zarzucił wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu za pewne, że oskarżony wiedział lub też godził się na to, że bierze udział w nabyciu i przewożeniu środka odurzającego w ilości znacznej, podczas gdy w zebranych materiale dowodowym brak jest dowodu na to aby oskarżony miał taką wiedzę, żaden ze świadków, nawet oskarżony S. R. (1) o tym nie mówi, aby oskarżonemu mówiono w jakimkolwiek czasie, że tak jedna jak i druga wyprawa jest o marihuanę, on nie był obecny przy transakcji zaś na workach było oznaczenie karmy dla psów, podczas gdy nie przyznanie się osk. J. B. (1) do zarzutów oraz brak jego wyjaśnień powoduje, że wobec braku innych dowodów nie pozwala na przyjęcie winy tego oskarżonego za udowodnioną,

- rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 6 lat pozbawienia wolności.

Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie wyroku i uniewinnienie od stawianych oskarżonemu w akcie oskarżenia zarzutów.

Obrońca oskarżonego **G. M. (1)** zaskarżyła wyrok na korzyść swego klienta w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Zarzuciła wyrokowi rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w wymiarze kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 50 zł każda wobec oskarżonego G. M. (1), w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającą z orzeczenia zbyt wysokiej kary z

pominięciem niektórych właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zróżnicowania wymiaru kary w stosunku do pozostałych współoskarżonych.

W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary poprzez orzeczenie łagodniejszej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego G. M. (1).

Jako argumentację obrońca przywołała fakt, iż G. M. nie był wcześniej karany i nie toczy się przeciwko niemu inne postępowanie karne. Zwróciła uwagę na dysproporcję kar orzeczonych wobec jej mandanta i osk. J. B. oraz M. R.. Wskazała, że oskarżony cieszy się bardzo dobrą opinią w miejscu zamieszkania. Na koniec podniosła okoliczność, że przedmiotem przestępstwa były tzw. narkotyki miękkie.

Obrońca oskarżonego **M. R. (1)** zarzuciła wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawą orzeczenia poprzez wyciągnięcie nieuprawnionych, zbyt daleko idących wniosków, iż M. R. (1) popełnił zarzucany czyn umyślnie, co wiąże się z naruszeniem przepisów art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 k.p.k.

W uzasadnieniu apelacji przywołując wyjaśnienie tego oskarżonego, nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazała na przypadkowy jego udział w wyjeździe, na który przystał w sytuacji gdy zaferowano mu m.in. 2 tys. zł co dla jego rodziny było istotną kwotą, jego zawód taksówkarza, brak obciążających go relacji ze strony współoskarżonych a wreszcie niewiedzę co do faktycznej zawartości opakowań z oznaczeniem, iż jest to karma dla psów oraz proszek do prania.

Zdaniem skarżącej wyczerpano wszystkie dostępne źródła dowodowe, lecz nie wykazano należyście, czy M. R. (1) popełnił zarzucany mu czyn umyślnie. Ilość ujawnionych w sprawie okoliczności obciążających współoskarżonych dodatkowo kontrastuje ze szczątkowymi ustaleniami pozwalającymi na stwierdzenie umyślnego działania M. R. (1).

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie M. R. oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego jako obrońcy z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Żadna z apelacji, jako niezasadna nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący nie mają racji dyskredytując wyjaśnienia osk. S. R., które słusznie stanowiły dla Sądu I instancji podstawę dokonanych ustaleń. Pamiętać jednak trzeba, iż nie jest to jedyny dowód w sprawie zaś pozostałe dowody osobowe i materialne korespondują z nimi, w pełni potwierdzając tę relację. Trzeba także uwzględnić, że osoby występujące w przedmiotowej sprawie to nie wszyscy uczestnicy – współsprawcy czynów stanowiących przedmiot zarzutów stawianych J. B., G. M. i M. R. oraz S. R.. Z relacji tego ostatniego – jak również z lektury innych spraw zawisłych przed sądami (...) wynika, że stanowią oni jeden z wielu kręgów osób trudniących się dostarczeniem środków odurzających na teren W. i jej okolic. Relacja ta pokazuje zresztą powiązania również z innymi podobnymi ośrodkami w kraju, a rzeczą powszechnie znaną, którą należy traktować w kategorii notorium jest fakt różnorodnych związków, zależności, form współdziałania (a także konkurencji) pomiędzy różnymi grupami (także w rozumieniu prawa karnego) osób trudniących się tym procederem.

Dlatego też nie można – wbrew temu co zdają się sugerować obrońcy w złożonych apelacjach – traktować okoliczności tej sprawy jako jednostkowego (-ych) przypadku (-ów), a oskarżonych jako przypadkowych w nich uczestników. Osoby te i podejmowane przez nie działania były przedmiotem zainteresowania organów ścigania (vide zeznania św. D. – funkcjonariusza policji), które m.in. w tym konkretnym przypadku stanowiącym przedmiot zarzutu dotyczącego wydarzeń w okresie 7-10 stycznia 2011 r. były bezpośrednio śledzone przez ekipy policyjne.

Sekwencja wydarzeń i ich kontekst upoważniał w powiązaniu z przywołanymi przez Sąd I instancji dowodami w postaci zeznań świadków, bilingów, logowań telefonów komórkowych, wyników przeszukań w momencie zatrzymania oskarżonych oraz innych miejsc do nich należących, do przypisania im – mimo negowania przestępnego działania – iż świadomie uczestniczyli w opisanym w uzasadnieniu wyroku procederze. Oskarżeni zarówno odmawiający

konsekwentnie wyjaśnić, jak i ci którzy powołują się na nieświadomość przedmiotu działania, mogą oczywiście, w ramach prawa do obrony, prezentować takie postawy, ale muszą się liczyć z tym, iż w przypadku ujawnienia dowodów lub łańcucha poszlak zostaną uznani za winnych przestępstwa.

Z sytuacją taką mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy w wyniku wnikliwej, i w pełni akceptowalnej z punktu widzenia wymogów art. 7 k.p.k., analizy dowodów zasadnie uznał wyjaśnienia S. R. za wiarygodne źródło ustaleń. Słusznie też uznał za absolutnie niewiarygodne twierdzenia oskarżonych J. B. i M. R. negujących swój udział w przestępstwie (pierwszy z nich) lub też nieświadomość, iż uczestniczą w przemyśle środków odurzających z uwagi na sposób ich opakowania. Tego rodzaju stanowiska w sytuacji, gdy uczestniczą w przeszło tysiąckilometrowej eskapadzie do obcego kraju, odwiedzają z zachowaniem konfidencji (nie uczestniczyli we wszystkich rozmowach pozostałych osób) lokal typu coffe-shop, by przywieźć do kraju niewielką ilość karmy dla psów i chemii gospodarczej (nie należy odnosić tego do wagi marihuany) należało zasadnie uznać za nieudolną próbę obrony.

Charakterystyczny sposób poruszania się dwóch aut, wzięcie jednego z nich z wypożyczalni (za sowitym wynagrodzeniem za tę czynność), wreszcie mimo wcześniejszych rozząd jeśli idzie o dojazd do W. spotkać się na koniec w jednym miejscu, w (...) miejscowości, dyskredytuje wersje prezentowane jako wytłumaczenie udziału w całym przedsięwzięciu. Wyjaśnienia S. R., jak i inne dowody, wyjaśniają zresztą mechanizm przystępowania poszczególnych osób do zespołu jaki zorganizował M. H., zarówno w przypadku przedmiotowych wydarzeń jak i wcześniejszych podobnych przestępnych podróży, których przebieg eliminował niektórych ich uczestników (aresztowanie mężczyzny o ps. (...)), co powodowało konieczność przyciągnięcia nowych osób.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w świetle powyższych rozważań, prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Za prawidłową należy uznać decyzję Sądu co do przyjęcia w przypadku oskarżonych mających większą liczbę zarzutów konstrukcji ciągu przestępstw, jak również przyjętą kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonym.

Sąd I instancji poświęcił tym kwestiom istotną część pisemnych motywów przekonywująco wykazując prawidłowość zastosowanych przepisów.

Szeroko odniósł się też do okoliczności obciążających i łagodzących co do każdego z oskarżonych, co zasadnie skłoniło go do różnicowania kar.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska obrońcy osk. G. M. o niedostatecznym zachowaniu proporcji w wymiarze kar jednostkowych i kary łącznej. Należy odnotować, iż kary te nie odbiegają od dolnych granic ustawowego zagrożenia, a kara łączna orzeczona została przy zastosowaniu co prawda zasady asperacji, ale w wymiarze bliskim pełnej absorpcji. Pozostałe okoliczności dotyczące podstaw wymiaru kary temu oskarżonemu zostały uwzględnione i omówione w sposób nie nasuwający zastrzeżeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów apelacji, orzekł o utrzymaniu wyroku w zaskarżonych częściach w mocy. Zasądził nadto należne honoraria dla obrońców oskarżonych występujących w postępowaniu odwoławczym z urzędu.

Mając zaś na względzie fakt, iż oskarżeni mają perspektywę odbywania kilkuletnich kar pozbawienia wolności zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa.